

# ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν . . . . . 15

264—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

## ΕΥΔΟΚΙΜΟΥΝΤΕΣ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

ΠΟΛΛΑ ἐγράφησαν καὶ ἐρρέθησαν περὶ ἀνθρώπων τὴν ἰδίαν αὐτῶν τύχην ποιούντων, καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ προοδεῦσαι ἐν τῷ βίῳ. Πόλλοι ἐκατομμυριοῦχοι ἐτέθησαν ἐνώπιον τῶν νέων ὡς παράδειγμα πρὸς μίμνησιν, μετὰ τῆς θετικῆς διαβεβαιώσεως ὅτι καὶ οὗτοι δύνανται νὰ ὑψωθῶσιν ἐκ τῆς ταπεινῆς καὶ ἀσήμες θέσεως εἰς θέσιν ὀλβιότητος καὶ ὑπεροχῆς. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποθαρρύνωμεν ἢ ἀποδειλιάσωμεν ὄντιναδὴ ποτε ἤθελε ζητήσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχγη τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἐσμέν βέβαιοι ὅτι ἄπειρος ἀποτυχία καὶ σύγχυσις προέρχεται ἐκ τοῦ ἔχειν μονομερεῖς ἰδέας περὶ τοῦ τί εἶναι καὶ τί πρέπει νὰ ᾖ καὶ ἡ Εὐδοκίμῃσις.

Οἱ Εὐδοκιμοῦντες ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζωνται ἐκ τοῦ ποσοῦ τοῦ συναχθέντος πλούτου, ἢ τῶν βαθμίδων τὰς ὁποίας ἀνέρχονται ἐν τῇ κοινωνικῇ κλίμακῃ, ἢ τῶν τιμῶν τὰς ὁποίας ἀποκτῶσιν. Ὑπάρχουσι χιλιάδες ἀνθρώπων ἐν πάσῃ σφαίρᾳ τοῦ βίου τοῦς ὁποίους ὁ κόσμος οὐδέποτε ἔγνω, οὐδὲ ἤκουσε περὶ αὐτῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἀνυψώθησαν ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν ἐγεννήθησαν, ἀλλ' οἵτινες εἰσὶν ἐν πάσῃ ἀληθεὶ σημασία τῆς λέξεως εὐδοκιμοῦντες ἄνθρωποι.

Τὴν ὁδὸν τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐχάραξεν, ἐβάδισαν μετ' ἀκεραιότητος καὶ δικαιοσύνης· τὰ ἔργα τὰ ὁποία ἐδόθησαν αὐτοῖς, πιστῶς καὶ ἐντίμως ἐτέλεσαν· τὰς δοκιμασίας καὶ τὰ παθήματα τοῦ βίου ἀνδρικῶς ἔφερον· τοὺς κινδύνους καὶ τὰς εὐθύνας τοὺς περιστοιχύντας ἡμᾶς εὐθύμως ἀντεμετώπισαν· εὐδιάθετοι ψυχαί, πράττοντες τὸ καθήκον αὐτῶν, ἔτι καὶ ὁπότεν τὸ καθήκον εἶναι κατ' αὐτῶν, τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ εὐδοκιμοῦντες ἄνθρωποι, πρὸς οὓς ὁ Κύριος τῆς ἀμπέλου θέλει εἶπαι, «Εὖγε, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστὲ . . . εἰσελθε . . .»

Ὑπερβάλλουσα λάμψις καὶ ψευδοφανὴς τιμὴ ἐμβάλλουσι τὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ τις πλούσιος, καὶ ν' ἀνυψωθῇ εἰς τὸ ἄκρον σημεῖον τῆς κοινωνικῆς κλίμακος. Πολλάκις, πρέπει νὰ ὁμολογῶμεν, ἢ ἀπόλαυσις αὐ-

τῇ ἐγένετο πρὸς ζημίαν τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ ἀνύψωσις αὐτῶν ἐπὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἄλλων, χαρακτηριθεῖσα διὰ γλισχρότητος καὶ τυραννίας, μετὰ σχεδὸν ὁλοσχεροῦς ἀπουσίας τῶν λεπτοτέρων αἰσθημάτων τῆς φιλανθρωπίας καὶ εὐσεβείας.

Σταθμιζόμενοι ἐπὶ τῆς πλασטיγγοῦ τοῦ Ἱεροῦ, εὐρίσκονται στερούμενοι παντὸς διαρκοῦς καὶ στερεοῦ, τῆς εὐδοκίμησης αὐτῶν οὐδὲν ἕτερον οὐσης ἢ πομφόλυγος ἐκρηγνυμένης ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων.

## ΔΙΗΓΗΜΑ

[ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ].

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 9].

Ἐνῷ ἡ συνδιάλεξις αὕτη ἐγένετο ἐν τῷ μαγειρείῳ, τὸ ἀθῶον ἀντικείμενον αὐτῆς ἀνῆλθε τὰς βαθμίδας, καὶ ἀπῆρχετο τῆς οἰκίας, ὅταν ἤκουσε τὸν καλπασμὸν ἵππου ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ θεωρήσας γύρω, εἶδε τὸν ἴδιον κύριον τὸν ὁποῖον ἐζήτηι ἐρχόμενον διὰ τῆς πλατείας μετὰ ταχὺ βῆμα. Ὁ Δικ ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ἐν μιᾷ στιγμῇ, καὶ ἐχάρη βλέπων αὐτὸν κύπτοντα ἀπέναντι τοῦ ἀριθ. —

Ἐπήδησε τοῦ ἵππου του, καὶ καθὼς ἐπρόκειτο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, εἶδε τὸν Δικ, ὅστις ἔκυπτε καὶ ἐπροσπάθει νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν του.

«Α! μικρὲ μου» εἶπε, «δὲν εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος ὅστις ἐκράτησες τὸν ἵππον μου εἰς τὸ Στράνδ ταύτην τὴν πρωτάν;»

«Ναὶ κύριε; καὶ μάλιστα ἦλθα νὰ σᾶς εἶπω ὅτι μοῦ ἐδώσατε κίτρινον νόμισμα κατὰ λάθος μεταξὺ τῶν πεννῶν—μίαν δλόκληρον λίραν! Ἐπομένως σᾶς τὴν ἐπιστρέφω.» Καὶ ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου του τὸ μικρὸν δέμα καὶ τὸ ἐδίδεν εἰς αὐτόν.